

Átküzdí magát
az autóút korlátján
két hajléktalan.
Fentről figyeled őket
egy krupié szemével.

*

Magasból mélybe
huppanó szirénahang:
odatapsz egy
közlekedési lámpa
acél árbócrúdjához.

*

A felső mondat
tekereg, szabadulna,
repülni vágyik.
Az alsó mondat tudja,
mi a Doppler-effektus.

*

Még egy utolsó
meleg nap, aztán az ősz
magába görnyed:
embriópózban állja
a nagy esők ütlegét.

OLÁH ANDRÁS

április

kormot fúj az április
tavaszi gázt éget a szomszéd
megigazítja ráncait a kert
visszaszivárog az édeni pillanat
megelevenedik a gyermekkora
apád a kertművelés fortélyait mutatja
te mennél inkább a haverokkal
játszani valami betyáros-kurucos háborút
de visszatart az ősrégi mítosz
az ágyások rendjébe
illesztett mindenekfölöttiség

izzadságfoltok a trikón
láncra vert rabokkal bánnak így
gondoltad akkor
s most sírni támad kedved
lennél kivert kutya
csak újra élhetnéd a barázdákba
száműzött gyötrelmeket

mostoha pillanat

összekócolódtak félelmeink
tétova bizonytalansággal
kerülgetem a kávéfoltos asztalokat
kell egy zug ahol meghúzódhatok
s ahonnan látótérben marad
az ébredező sétálóutca
ahonnan szemmel tarthatom
az ide-oda totyogó galambokat
kiszűrhetem a vásott zsványságot
az esernyők alá rejtett ölelést
kell egy szusszanásnyi pillanat
kiváltani a fölösleges dolgokat
a sürgető határidőkkel megrontott
hétköznapi szabadságát
vodkás-mentás limonádét
szürcsölgetve lapozgatni
az elsétáló emlékeket
a tér megtelik időtlenséggel
egyszerre van jelen
a szabadság és a giccses félelem
s mire dereglyénk a Körösön lecsurog
féktelen öröm a felismerés
hogy sorsunk elé állhatunk újra
ismerve múltat és jövőt
de nincs irgalom nem számol velünk az idő
megtudjuk milyen
a jelenből kitagadva lenni
pedig most neked adnék mindent
aminek szívünkben csendje van